

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν ἀνάγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡλικίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΡΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπόστολος γρόσια διατετρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξήμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΣΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 506.—Ἀριθ. 41-42

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ Δάκτυλος μ' ἔκαμε νὰ καθυστερῶ μὴ δέκκληση ἐβδόμηδα. Γιὰ νὰ ξαναγίνα τοῦλάχιστον ἐνήμερον, βάζω στὸ σημερινὸ φύλλάδι δύο ἀριθμοὺς καὶ δύο ἡμερομηνίας, ἕτσι θὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὸν τόμο 8 σελίδες. Ἀλλὰ μάλισ τὸ ἐπιτρέφει ἡ ὑγεία, θὰ ἐκδώσω δύο φυλλάδια δωδεκάσιδα, καὶ θ' ἀνακληρώσω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΤΑΜΑΕ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβεῖον Νοβιά)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ μάνα τοῦ εἶχε στὸ πρόσωπό της πολὺ περισσότερες ρυτίδες ἀπ' ὅσες εἶχε τὴν περασμένη ἀνοιξή καὶ τοῦ πατέ-
του τὰ μαλλιά εἶχαν γίνη κατάσπρα. Ἡ μάνα τοῦ τὴν ὥρα ἐκείνη δοκίμαζε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του, νὰ δανεισθῇ χρήματα ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της.

—Ὅχι, θὲν θέλω νὰ γυρέψω πιά ἄλλα δανεικά, ἔλεγε ὁ πατέρας ἀκριβοῦς τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸν σταβλο. Τὸ χειρότερο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάθῃ εἶναι νὰ ἔχῃ χρέη. Καλύτερα νὰ πουλήσωμε τὸ σπιτί καὶ τὸ κτῆμα.

—Δὲν θάχα καμμιά ἀτίρηση γι' αὐτὸ ἂν δὲν ἦταν τὸ παιδί, εἶπε ἡ μητέρα. Ἀλλὰ ποὺ θὲς νὰ πάῃ θιαν μιά μέρα, ὅπως εἶναι πολὺ φυσικὸ γυρῶσὶ πάλι γυμνὸ καὶ πεινασμένο καὶ δὲν μᾶς βρῆ πιά ἐδῶ πέρα;

—Ναί, σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ πατέρας. Τότε ἄρα θὰ παρακαλέσωμε τὸν καινούργιο νοικοκύρη νὰ τὸν δεχθῇ αὐτὸς καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὸν περιμένουμε. Καὶ δὲν θὰ τοῦ ποῦμε οὔτε ἕναν κακὸ λόγο, ὅτι κι' ἂν ἔχει γίνη, δὲν εἶναι ἔτσι, γυναίκα!

—Ἀχ, ὄχι, ὄχι. Ἄς τὸν εἶχα πάλι ἐδῶ κι' ἄς ἤξερα ὅτι δὲν τριγυρίζει πιά στὸυς δρόμους γυμνὸς καὶ νηστικός! Ὁ-
λα τὰ ἄλλα θὰ μοῦ ἦταν ἀδιάφορα. Ὑ-
στερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια μπήκαν κι' οἱ δύο τους μέσ' στὸ σπιτί κι' ὁ Νίλς δὲν ἄκουσε πιά τί εἶπαν παρακάτω. Τὰ λό-
για τῶν γονέων τοῦ τὸν εἶχαν συγκινή-
σει καὶ τὸν εἶχαν κάνει πολὺ εὐτυχισμέ-
νον γιὰτι ἀπ' αὐτὰ κατάλαβε πόσο βα-

θεῖα τὸν ἀγαποῦσαν, παρ' ὅλο ποὺ ἐνό-
μιζαν ὅτι εἶχε πάρει κακὸν δρόμο. Ἐ-
νοικοῦθε μεγάλη δρεξή νὰ τρέξῃ ἀπὸ πί-
σω τους.

—Ἀλλὰ, ὄχι, ἂν μ' ἔδελπαν ἔτσι ὁ-
πως εἶμαι τώρα τότε θὰ λυπόταν ἀκό-
μη περισσότερο, σκέφθηκε.

Ἐνῶσω ἀκόμη συλλογιζόταν τί ἔπρε-
πε νὰ κάνῃ ἐφάνηκε νὰ ἔρχεται ἕνα ἀ-
μάξι καὶ στάθηκε ἀκριβοῦς ἀπέξω ἀπὸ
τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Ὁ Νίλς λίγο ἔ-
λειψε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξή του. Γιατί οἱ ταξιδιώτες ποὺ κα-
τέδηκαν ἀπὸ τ' ἀμάξι δὲν ἦταν ἄλλοι ἀ-
πὸ τὴν Αἰζα κι' ἀπὸ τὸν πατέρα της.
Πῆγαν πρὸς τὸ σπιτί πιασμένοι ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὰ πρόσωπά τους ἔλαιπαν ἀπὸ

τοὺς κάτω τίποτε. Ἀπὸ τότε ποὺ βρῆ-
κα τὸ μεταλεῖο ἐκεῖ ἐπάνω, ἔχω πολὺ
περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται σὲ μέ-
να τὸν ἴδιον.

—Ναί, ξέρω ὅτι γνωρίζεις νὰ τὰ λές
καλά, εἶπε ἡ Αἰζα καὶ δὲν ἤθελε πα-
ρὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι αὐτὸ μογάχα τὸ ἕνα
ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποσιωπήσης.

Μπήκανε μέσ' στὸ σπιτί κι' ὁ Νίλς
εἶχε μεγάλῃ διάθεσι νὰ μπῆ μαζί τους
γιὰ ν' ἀκούσῃ τί θὰ λέγανε. Δὲν τολ-
μοῦσε ὅμως νὰ βγῆ ἔξω, στὴν αὐλή. Σὲ
λίγη ὥρα οἱ δύο ξένοι βγήκαν πάλι κι'
ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοὺς συνώδευ-
σαν ὡς ἔξω.

Καὶ σὰν ἐφυγαν, ὁ πατέρας κι' ἡ μη-
τέρα τοῦ Νίλς ἔμειναν στὴν πόρτα καὶ

Ὁ Νίλς μετὰ τὴν ἄκκα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπιτί του.

χαρὰ καὶ εὐτυχία. Σὰν ἐφθασαν σχεδὸν
στὴ μέση τῆς αὐλῆς, ἡ Αἰζα κράτησε
τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε.

—Νὰ μὴν ξεχάσης, πατέρα, ὅτι δὲν
πρέπει οὔτε γιὰ τὸ τσόκαρο νὰ πῆς μιά
λέξη, οὔτε γιὰ τίς ἀγριόχηνες, οὔτε γιὰ
τὸν νάνο ποὺ ἔμοιαζε τόσο καταπληκτι-
κὰ μετὰ τὸν Νίλς Χόλγκερσον, ὅστε ἂν
δὲν εἶναι ὁ Νίλς ὁ ἴδιος θὰ ἔχῃ πάντα
κάποιε σχέση μαζί του.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ πῶ βέβαια τίπο-
τε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, εἶπε ὁ Γιὸν Ἀσσαρ-
σον. Θὰ πῶ μονάχα ὅτι ὁ γιός τους μᾶς
βοήθησε πολλὰς φορές καὶ γι' αὐτὸ ἤρ-
θα νὰ τοὺς ρωτήσω μήπως θέλουν νὰ

κοίταζαν τ' ἀμάξι ποὺ ἀπομακρυνόταν.

—Τώρα πιά δὲν εἶμαι τόσο λυπημέ-
νη, εἶπε ἡ μητέρα, μιά καὶ ἄκουσε τό-
σα καλὰ λόγια γιὰ τὸν Νίλς.

—Στ' ἀλήθεια ἄρα δὲν μᾶς εἶπαν
καμμιά λεπτομέρεια γι' αὐτόν, εἶπε ὁ
πατέρας σκεπτικῶς.

—Τί, καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὸ ποὺ μό-
νον καὶ μόνον γι' αὐτὸ ξεκίνησαν κι'
ἤρθαν ἐδῶ-πέρα γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν
τὴν βοήθειά τους ἐπειδὴ ὁ Νίλς τοὺς ἔ-
κανε τόσα καλὰ; Καὶ μοῦ φαίνεται ἄν-
τρα μου, πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῆς τὴν
προσφορά τους.

—Ὅχι, γυναίκα, δὲν θέλω νὰ πάρω

λεπτά από κανέναν, ούτε χάρισμα ούτε δανεικά. Πρώτα απ' όλα θέλω να ξεπληρώσω όλα μου τα χρέη κι' ύστερα να κοιτάξουμε πώς να ερθοπαθήσουμε και πάλι. "Αμα μάς δει κανείς στο φως δε δείχνουμε και τόσο γέροι, δεν είναι έτσι; φώναξε ο πατέρας και καθώς τάλεγε αυτά γέλασε με την καρδιά του.

— Μου φαίνεται στ' αλήθεια, ότι το λες γι' άστειο πως θα πουλήσης το σπίτι μας και το κτήμα που γι' αυτό έχουμαι κάνει τόσους κόπους.

— Αχ γυναίκα, ξέρεις καλά γιατί γελώ. "Εκείνο που μου πλάκωνε ίσαστε τώρα την καρδιά και μ' έκανε να μην έχω ούτε όρεξη για δουλειά ούτε δύναμη, ήταν η σκέψη πως ο γιός μας είχε γίνει ένας αλήτης. Τώρα όμως που έμαθα πως πρόφερε να κάνει και καλό άκμα, τώρα θα ιδής τι αξίζει ο Χόλγκερ Νίλσον.

"Η μητέρα μπήκε μέσ' στο σπίτι, ο Νίλς Χόλγκερσον όμως κρύφτηκε γρήγορα σε μία γωνιά, γιατί ο πατέρας του μπήκε μέσ' στο σταυλό να ιδή το άλογο. Πήγε κοντά του κι' όπως συνήθιζε πάντα σήκωσε ψηλά το άρωστο ποδάρι του μήπως μπορέσει ν' ανακαλύψει τι είχε.

— Καλέ τι είναι αυτό! φώναξε ο πατέρας.

Στο πέταλο του άλογου ήταν χαραγμένα γράμματα. «Βγάλε το σίδερο» διάβασε ο πατέρας και εκπληκτος γύρισε και κοίταξε μέσα στον σταυλό για να ιδή αν βρισκόταν εκεί-πέρα κτύπος που τάγγραψε. Στο τέλος έπιασε καλά το πόδι και το εξέτασε προσεκτικά στο κάτω μέρος.

— Μου φαίνεται ότι στ' αλήθεια είναι χωμένο κάτι μύτερο έδω μέσα, μουρμούρισε.

"Ενόσω ο πατέρας ήταν απησχολημένος με το άλογο κι' ο Νίλς έμενε χωμένος στην γωνιά, ήρθαν κι' άλλες επισκέψεις σπίτι. "Όταν ο Φίλιππας άσπασε χήνος τόσο κοντά στην παλιά του την πατρίδα, δεν πρόφερε ν' αντίσταθ' στον πειρασμό να παρουσιάσει την γυναίκα του και τα παιδιά του στους πρώτους του συντρόφους κι' έτσι πήρε μαζί του την "Αθροπούπουλη και τα έξη μικρά χηνάκια και πήγε μαζί τους ως εκεί.

Την ώρα λοιπόν που ο χήνος έφθασε πετώντας, δεν φαινόταν κανένας στην αυλή κι' έτσι κατέβηκε με την ήσυχια του κι' άρχισε να δείχνει στην γυναίκα του τι άφρατα που περνούσε όταν ήταν ήμερη χήνα. "Αφού περιεργάστηκαν όλη την αυλή, ο χήνος παρετήρησε ότι η πόρτα του σταυλού όπου βρίσκονταν οι αγελάδες ήταν ανοιχτή.

— Έλατε μέσα μία στιγμή είπα, για να ιδήτε που κατοικούσα πρώτα.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Γενικός τρύγος σήμερα σε όλες τις σταφίδες. "Απ' όπου κι' αν περάσει κανείς θα διακρίνει ανάμεσα στα πράσινα φυλλώματα τάσπρα μαντήλια των γυναικών που τρυγάνε, θα ιδή τάλωνα να γεμίζουν σταφύλια, θάκουση εύθυμες φωνές, γέλια και τραγούδια. "Η ήρεμη κι' ειρηνική έξοχη γέμισε ξαφνα ζωή και θόρυβο.

Τα κορίτσια, μαζεμένα γύρω από τα κλήματα, με τα μαντήλια τους κατεβασμένα ως τα μάτια για να μην τὰ κάψει ο ήλιος, κόβουν τα ώριμα σταφύλια και τα ρίχνουν στις κόφες που είναι δίπλα τους. "Άλλες τις κουβαλούν και τις άδειάζουν στάλωνα, κι' εύθως γυρίζουν για να πάρουν άλλες γιατί το πράγμα είναι πολύ κι' οι κόφες γρήγορα γεμίζουν.

Στο πρώτο άλώνι είναι καθισμένη χάμω η θειά-Γιαννού ή Πιτσικίνα κι' απλώνει τα σταφύλια τεχνικά, βάζοντας κατά πάνω τα κοτσάνια και καθαρίζοντας ύστερα γύρω της τις ράγες μ' ένα σκουπάκι πουχει κάνει πρόχειρα από κλαδιά ασφάκας για να μωσχομυρίξει.

Τώρα τάλωνα γέμισε ως τη μέση. "Η θειά Γιαννού σηκώνεται, φτιάχνει με δυο καλάμια ένα σταυρό και τόν στήνει μέσ' στη μέση τάλωνα. "Υστερα κρεμάει τα ωραιότερα σταφύλια απ' τα δυο χέρια του κι' απ' την άλλη κορφή του για να εύλογηση ο Θεός το πρώτο αυτό άλώνι καθώς και όλη την έσοδεία.

— Σε πολλά χρόνια, άφεντικό. Με το καλό να ξετρυγήσης και με το καλό να την μαζέψης. Και σ' άλλα πολλά και του χρόνου.

— Εύχαριστώ, κυρά Γιαννού, λέει ο άφεντικός. Του χρόνου νάμαστε καλά πάλι, εσύ θα την απλώσης. Πήγαινε τώρα για να καλοτάσσει κι' ύστερα έρχεσαι κι' άπογεμίζης το άλώνι.

— "Αν είχα τόσες οκάδες μοναχά σταφίδα θα αλώνια έχω απλώσει ίσαστε τώρα, έλεγε η θειά Γιαννού στο κοιλασιό κάτω από τη μεγάλη λεμονιά όπου ήταν μαζεμένοι όλοι κι' έτρωγαν ντομάτα και ψωμί, θα ήμουν ή πιό πλούσια μέσα σε όλο το χωριό.

— "Αμ' εσύ, θειά-Γιαννού, είπαε μια από τις γυναίκες, έχεις πιά βγάλει τόνομα πως είσαι η καλύτερη απλώτρα του χωριού. "Όπου κι' αν πάω να τρυγήσω, ποιος τάπλώνει; "Η θειά-Γιαννού. Δεν σου λέω, απλώνουν κι' άλλες, αυτές όμως τρυγάνε κιάλας και κουβαλούν χαμμά φορά. Την θειά Γιαννού όμως μοναχά νάπλώνει εγώ έχω δεί, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

— "Ας έχεις χάρη το φιλότιμο, παιδάκι μου, είπα η θειά-Γιαννού. Τώρα

που γέρασα το άπλωμα είναι βέβαια το καλύτερο για μένα, γιατί δεν έχω πιά δύναμη να σηκώσω την κόφα, κι' ο τρύγος θέλει νάν' κανένας νιός και γρήγορος. "Όταν ήμουν όμως σαν κι' εμένα νιά, νομίζεις πως μου άρεσε να κάθουμαι ακούνητη στον ήλιο τόσες ώρες και να μου κόβονται τα πόδια από το σταυροπόδι; Και όμως από τότε που έχω βγει στους τρύγους, από τα μικρά μου χρόνια, δεν κάνω άλλη δουλειά παρά νάπλώνω. Και σου λέω: "Ας έχεις χάρη το φιλότιμο. Την πρώτη φορά που βγήκα να τρυγήσω, θάμουν ως δεκατέσσερω χρονώ. Μου λέει η μάνα μου ή μακαρίτισσα: «Σοφούλα, κοίταξε να είσαι γνωστική και φρόνιμη. "Εσύ πρώτη φορά κάνεις τέτοια δουλειά και δεν την ξέρεις. Να κοιτάς τις άλλες πως τρυγάνε κι' έτσι να κάνης και σύ. Κι' ούτε να βιάζεσαι. Σιγά, σιγά. Με τον καιρό έρχεται και η γρηγοράδα. Και κοίταξε νάκοις, τι σου λένε οι άλλες. "Εκείνες πάντοτε θα ξέρουν περισσότερα από σένα.»

"Εγώ ούτε εδινά καμιά προσοχή στα λόγια της. Είχα τέτοια χαρά που θάβγαίνα στον τρύγο, που θάβγαζα κι' εγώ το μεροδούλι μου, που θα περνούσα όλη την ημέρα μου στην έξοχη, ώστε δεν έβλεπα την ώρα για να φύγω. Σαν φθάσαμε έξω στη σταφίδα, η μάνα μου πήγε στάλωνα για νάπλώση κι' εγώ άρχισα να τρυγάω με τις άλλες. "Ελα όμως που δεν ήθελα να δείξω ότι είμαι άμαθη; Πήρα η καλή σου μια κόφα μοναχή μου, πήγα σ' ένα κλίμα κι' άρχισα να κόβω τα σταφύλια. "Αν έκανα με τάξη τη δουλειά μου, κάπως θα τα κατάφερα. "Εγώ όμως ήθελα να γεμίση η κόφα μου πιό γρήγορα από τις άλλες. "Εκεί λοιπόν να μ' έβλεπες! "Άλλου κοβόταν το μισό σταφύλι και τάλλο μισό έμεινε στο κλίμα. "Άλλο από το τράβηγμα κοβόνταν και πέντ' έξη φύλλα. "Άλλου μωπερτα κάτω το τσαμπι κι' οι ράγες του σκορπίζονταν. Στο τέλος έκοψα και το χέρι μου με τον σουγιά.

Καμιά φορά γυρίζει η θειά μου η Φύταινα και βλέπει την κόφα μου.

«Πώ, πώ! μου λέει, Σοφούλα, τι είναι τούτο πουχεις κάνει; "Όλα τα σταφύλια τα χαράμισες. "Αν τύχη και τα ιδή ο άφεντικός δεν είσαι να σταθής!» «"Ε, μην το άπο παίρνεϊς το κακόμοιρο,» της λέει μια άλλη. «Πρώτη φορά βγαίνει στον τρύγο, που να ξέρη. "Άλλά να κοιτάξης, παιδάκι μου, κι' έμεις όταν τρυγάμε για να μαθαίνης.»

"Όλες οι γυναίκες είχαν στηλωμένα τα μάτια τους επάνω μου. "Εγώ καταντροπιάστηκα. Κατέβασα το κεφάλι μου και δεν μίλησα μιλιά. Το βράδυ, σαν γυρίσαμε στο σπίτι μας, λέω της μάνας μου άποφασιστικά: «Άδριο δεν θέλω να

τρυγήσω. Θα πάω να κουβαλώ κόφες». — Είσαι στα καλά σου; "Εχεις εσύ πλάτες για να κουβαλήσης κόφα, που γυναίκες διπλές από εμένα δεν τὰ καταφέρνουν; "Εσύ με την πρώτη που θα κουβαλήσης δεν θα μπορέσης πιά να κάνης βήμα.

— "Ελα τώρα. Σαν νάμουνα κανένα μωρό. "Εγώ πηγαίνω ολόκληρη πινακωτή μ' έξη φωμιά στον φούρνο και δεν μπορώ να κουβαλήσω μια κόφα; — Καλά. "Εγώ δεν σ' εμποδίζω. Σαν σε πονέση όμως η πλάτη σου θα με θυμηθής.

"Όπως του είπα η κακομοίρα, έτσι κι' έγινε. Με την πρώτη κόφα κατί πήγαινε κι' έρχόταν. Βέβαια δεν ήταν βαρύτερη απ' την πινακωτή, αλλά ο δρόμος ήταν διπλός παρά απ' το σπίτι μας στον φούρνο. Στην δεύτερη φορά ο ώμος μου άρχισε να με κόβη, στην τρίτη δεν ένοιωθα τις πλάτες μου απ' τον πόνο. "Απ' εκεί κι' έπειτα πιά μην τὰ ρωτάς. Τα μάτια μου είχαν θαλώσει, τα πόδια μου τρίκλιζαν. Πολλές φορές μου έρχόταν να πέσω κάτω, αλλά έσφιγγα τα δόντια μου και βασιτόμουν. Σέρνοντας με πήγε η μάνα μου στο σπίτι βρεθεί, μου τρίβει τη μέση και την πλάτη, μου ρίχνει κάμποσες βεντούζες.

— Δεν στάλεγα εγώ; Κοίτα τα χάλια σου τώρα που ήθελες να μου κουβαλές και κόφες.

Την άλλη μέρα, ήταν και Κυριακή, πως να πάω στην εκκλησιά, πως να πάω στον περίπατο; Καθόμουν μέσα απ' το παράθυρο και κοίταζα τις φιλενάδες μου να βγαίνουν απ' τα σπίτια τους ντυμένες και στολισμένες και μου έρχόταν να σκάσω.

Το φιλότιμο όμως δεν μ' άφηγε. Σαν ξεκινήσαμε πάλι για τον τρύγο, την δεύτερα το πρωί, μου λέει η μάνα μου: — "Ε, τί λές, Σοφή; θα κουβαλήσης σήμερα πάλι καμιά κόφα;

— "Οχι, της λέω πεισματικά. Σήμερα θα καθήσω στο άλώνι ν' απλώσω. "Η μάνα μου η κακομοίρα—σαν να τη βλέπω τούτη τη στιγμή μου φαίνεται — κοντοστάθηκε καταμεσής του δρόμου.

— Κύριε έλέησον! έκανε, Καλέ σύ, δυχατέρα δεν είσαι στα καλά σου! Μπορείς να καθήσης στ' άλώνι τόσες ώρες, σ' μια κοπελλούδα, ακούνητη και να σε τρώη ο ήλιος και να κοπούν τα πόδια σου από το σταυροπόδι; Αύτη, παιδί μου, είναι δουλειά για γρηές.

— Δεν ξέρω για ποιές είναι. Ξέρω όμως ότι για να κουβαλώ κόφες δεν μπορώ σήμερα, γιατί με πονάει η μέση μου κι' ούτε θέλω να τρυγήσω με τις άλλες, γιατί αυτές δεν κάνουν άλλο παρά να χαζοκουβεντιάζουν και να γελάνε και δεν αφήνουν κανένα να κάνει τη δουλειά του. Λοιπόν καλύτερα στ' άλώνι.

— Μια και το θέλεις, δοκίμασε το κι' αυτό. Μη μου πής όμως πάλι άδριο ότι μετάνουσες, γιατί εγώ όρεξη για ντροπιασμο δεν έχω, να βγάλη η κόρη μου τ' όνομα ότι καμιά δουλειά δεν της άρσσει και να μην σε ξαναπάρουε για τρύγο.

— "Εννοια σου και δεν θα σε ντροπιάσω.

"Όλη την ημέρα κήνα στον ήλιο τα πόδια μου μούδιασαν από την ακινησία. "Ακουσα τις άλλες που γελοούσαν και τραγουδούσαν κι' εγώ καθόμουν εκεί στ' άλώνι με σκυμένο το κεφάλι κι' απλώνα τα σταφύλια. "Η μάνα μου με κοίταζε απ' τ' άλλο άλώνι. Το βράδυ μου λέει.

— Πως τὰ πήγες; Μετάνουσες η άχι άκόμη;

— Μπιά! και γιατί να μετανουώσω. Τούτη η δουλειά είναι η καλύτερη απ' όλες. Ούτε και ξανακάνω άλλη.

Το είπα και τόκανα. "Η μάνα μου η κακομοίρα μούλεγε όλη την ώρα.

— Μωρέ, παιδάκι μου, άκόμη το κρατάς το πείσμα σου; Δεν κάνεις και καμιά άλλη δουλειά να ξεμουδιάσης;

"Ελα όμως που τώρα και να ήθελα να κάνω άλλη δουλειά δεν ήταν δυνατό, γιατί παντού με ήξεραν γι' απλώτρα και μ' έβαζαν απ' το πρωί στ' άλώνια. Πόσες φορές δεν έβλεπα τις άλλες να καλοτάζουν ή να τρώνε, κι' εγώ καθόμουν στον ήλιο κι' απλώνα. Πόσες φορές δεν φύγαινε το βράδυ κι' εγώ καθόμουν ως την νύχτα για ν' άπογεμίσω τ' άλώνι! Τότε χιλιμετάνοιωσα για το φιλοφιλότημό μου μα ήταν πιά άργά. Σιγά-σιγά συνήθισα κι' αυτό και τώρα δεν μπορώ στ' αλήθεια να κάνω τίποτε άλλο.

"Άλλ' άφήστε τώρα, σηκωθήτε για να πάμε στην δουλειά μας. Γιατί αν λέν πως είμαι η καλύτερη απλώτρα, δεν θέλω τώρα στα γεράματα να βγάλω τ' όνομα πως είμαι και λογού και πως κρατάω τα κορίτσια με τις κουβέντες μου απ' την δουλειά τους.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ

"Ο Ζήνων, ο άρχαίος στωικός φιλόσοφος, έδίδασκε πως ο άνθρωπος δεν είναι έλεύθερος στις πράξεις του, παρά κάνει πάντα, τι του είναι γραφτό (πεπρωμένο).

Είχε κι' ένα δούλο πονηρό και κλέφτη. Μία μέρα τον έπιασε να τον κλέβη και τον έστρωσε στο ξύλο.

— "Αχ, κύριε, φώναξε ο πονηρός έκείνος; μη με δέρνης και δέ φταίω; ήταν γραφτό μου να κλέψω.

— Μα και να δαρθής! άποκρίθηκε ο φιλόσοφος.

Κι' εξακολούθησε την τιμωρία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα από Vrignaull και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τ' όνομά μου δεν έχει καμιά σημασία. Να ξέρετε όμως ότι υπάρχουν τόσες βαρές καταγγελίες έναντίον σας, ότι μαζεύετε έδω μέσα ύποπτα πρόσωπα κι' ότι έχορρέεστε το καθεστώς.

— "Αφού ξέρετε τόσο καλά τι γίνεται στο σπίτι μου, περιττό να μου κάνετε έρωτήσεις.

— "Όταν μάθετε τ' όνομα εκείνου, που με στέλνει, άλλούως θα μου μιλάτε.

Και μήπως δεν το ξέρω! φώναξε η μίς Μίλδρεδ θαρρετά. Δεν είναι ο λόρδος Στάρλυ;

— Ναι, άπάντησε ο Τζέκιν που του έκανε έντύπωση πως η γυναίκα αυτή πρόφερε τόνομα του άφεντη του χωρίς να τρέμει. Και ξέρετε πολύ καλά, ότι δεν είναι φρόνιμο να παίζετε με ανθρώπους τόσο ισχυρούς...

— Δεν παίζω με κανένα εγώ, ούτε και φοβάμαι τίποτα; είπαε θυμωμένη τώρα η κεντήστρα. "Ας κοπιάσει όποιος θέλει, ας φάξει το σπίτι μου από πάνω ως κάτω. Δε θα βρει τίποτα ύποπτο. "Αν θέλετε και του λόγου σας, πάρτε τα κλειδιά κι' όρίστε μέσα...

— Δε μου χρειάζονται τα κλειδιά σας, είπαε ο Τζέκιν. Βέβαια δεν έχετε κλειδωμένους τους ανθρώπους στα συρτάρια. "Όστόσο ξέρουμε θετικά ότι έχετε δω μέσα μία κόρη που τη λέν Βιολέττα και θέλω νάχω πληροφορίες γι' αυτή... Αυτό σάς ζητώ για την ώρα!

«Να το λοιπόν!» σκέφθηκε η καίμενη η μίς. Την είχε συλλογιστεί πολλές φορές αυτή την περίπτωση κι' είχε προετοιμασμένες τις άπαντήσεις της.

— "Α, γι' αυτήν λοιπόν πρόκειται και πάλι; είπαε. Τι τραβά το κακόμοιρο το κορίτσι! "Η λαίδη Στάρλυ μου είπαε ότι ο λόρδος την έχορρέεται. Μα, αλήθεια, το πιστεύει ότι είναι καμιά κρυμμένη άριστοκρατίσσια;

— Ναι, άπάντησε ο Τζέκιν, που τον άνησυχούσε αυτή η άταραξία της μίς Μίλδρεδ.

— Μα αυτό είναι να γελά κανείς! "Όλος ο κόσμος το ξέρει πως το κορίτσι αυτό δουλεύει έδω τώρα κι' ένα χρόνο. "Ακούστηκε ποτέ, μια άριστοκρατίσσια να δουλεύει ένα χρόνο σαν εργάτρια;

— "Αν θέλετε το καλό σας και το καλό της, είπαε τότε ο Τζέκιν σοβιρά, άφήστε αυτές τις πονηρίες και πήτε, τι σάς ρωτώ. Το κορίτσι αυτό έχει βέβαια και όνομα και σπίτι. Θέλω λοιπόν να τὰ ξέρω.

— Και τί θα τὰ κάμετε;

— Αυτό είναι δουλειά του άφεντικού μου και καλά θα κάμετε να μη ρωτάτε πράγματα που δε σας ενδιαφέρουν.

—Νά με συγχωρέτε, κύριε, φώναξε η αγαθή γυναίκα. Μ' ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Τό κορίτσι αυτό μοι τὸ εμπιστευθήκαν οἱ γονεῖς του κι' ἔχω ὑποχρέωση νὰ τὸ προσέχω ὡς παιδί μου. Λοιπὸν δὲν ἔννοω νὰ σὰς δώσω καμμιά πληροφορία, γιὰ νὰ τὴν πάρετε ἀπὸ πίσω καὶ νὰ ζητήσετε τὸ κακὸ φτωχῶν ἀνθρώπων, με τὴν πρόφαση πὺς προστατεύετε τάχα τὸ καθεστῶς.

— Προσέξτε καλά, μὴς Μίλδρεδ! φώναξε με ὀργή ὁ Τζέκιν. Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ ἔχει τὴ δύναμη νὰ σὰς ἀναγκάσει νὰ μιλήσετε καὶ νὰ σὰς πάρει, ἂν θέλει, αὐτὸ τὸ κορίτσι; Προσέξτε, γιὰτὶ πολειμώντας νὰ τὴ σώσετε, θὰ τῆς κάμετα κακό!

— Ἐγὼ λέω ὅτι θὰ τὸ σκεφθεῖ πολὺ καλά ὁ ἀφέντικὸς σὰς πρὶν τολμήσει νὰ συλλάβει ἀνθρώπους ἀθώους πὺς τοὺς προστατεύει ὁ νόμος.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτὸ! εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ Τζέκιν. Χαίρετε, μὴς Μίλδρεδ!

— Στὸ καλό, κύριε!

Κι' ἔκλεισε ἀτάραχα τὴν πόρτα τῆς. Ὁ Τζέκιν ἔφυγε δυσανεστημένος. Τὸ κόλο του δὲν εἶχε πετύχει. Ὁχι μόνο δὲ μπόρεσε νὰ πάρει καμμιά πληροφορία, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβέρισαν, ὅτι θὰ ζητήσουν τὴν προστασία τῶν νόμων. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀσχημο, γιὰτὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἐπαγγελματιῶν τὰ σεβόταν κάθε καθεστῶς καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρει ἂν ὁ λόρδος Στάρλυ θὰ νικούσε σ' ἕναν φανερό ἀγῶνα. Γιατὸ ἀκριβῶς ὁ λόρδος προτιμοῦσε τὶς πλάγιες ἐνέργειες. Ἦθελε δηλαδὴ νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση τὴ Νταίτζη, χωρὶς νὰ φανεῖ καθόλου τ' ὄνομά του, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ὕστερα νὰ τοῦ ζητήσουν εὐθύνες.

Ὁ Τζέκιν ἀρχίζε τώρα νὰ φοβᾶτε ὅτι ἡ τύχη δὲν ἦταν μάζυ του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Τοῦ φαινόταν παράξενο πὺς ἀνθρώποι φτωχοὶ κι' ἀπλοῖκοι δὲν ἔπεφταν σὲς παγίδες του ὅτε ἔτρεμαν σὲς ἀπειλές του.

Ἄν ἡ ὑπόθεση ἦταν δική του, θὰ τὴν ἄφινε ἀπὸ καιρὸ, γιὰτὶ ἕνα κακὸ προαίσθημα του λέγε ὅτι θὰ τοῦ φερνε συμφορές. Ἀλλὰ ὁ ἀφέντης του δὲν ἔπερνε ἀπὸ τέτοιες δικαιολογίες καὶ θὰ τὸν περίπαιζε ἂν ἄκουγε νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ κακὰ προαίσθηματα.

— Τὸ λάθος εἶναι δικό μου, συλλογιζόταν. Ἐπρεπε πρῶτα - πρῶτα νὰ βάλω στὸ χέρι τὸ κορίτσι καὶ τὰλλα θάρχονταν μοναχά τους. Ἐνα κορίτσι στὴν ἡλικία αὐτῆ εὐκόλα φοβάται καὶ θὰ μὰς τὰλεγε ὅλα. Ἐνῶ τώρα ὅλοι ἔχουν τὰ μάτια τους τέσσερα καὶ φυλάγονται.

Καθὼς γύριζε, ἀπάντησε τὸ μικρὸ κάπνοδοχοκαθαριστή, πὺς τοῦδωσε τὴν πληροφορία, ὅτι τὰ κορίτσια εἶχαν γυ-

ρῖσει ἀπὸ τὸν περίπατο κι' ἔπιασαν πάλι δουλειὰ στὸ ἐργαστήριον.

Ὁ Τζέκιν τοῦβαλ' ἕνα σελλίνι στὸ χέρι κι' ὕστερα ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ τοῦ ξενοδοχείου στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Στάρλυ με τὴν παραγγελία νὰ τοῦ στείλει δυὸ ἀνθρώπους γερούς καὶ ἀφοσιωμένους. Οἱ ἀνθρώποι ἔφτασαν σὲ λίγην ὥρα, γιὰτὶ ὁ λόρδος εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Τζέκιν.

Ἐκείνος τοὺς τοποθέτησε σὲς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου, ἔστησε τὸ στρατη-

«Ὁ Τζέκιν τοὺς τοποθέτησε σὲς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου...» (Σελ. 336, στ. β')

γεῖο του σὲ μιά Ταβέρνα καὶ περίμενε, Ἐποὶ πέρασε δλόκληρη ἡ ἡμέρα. Ὁ μορτάκος ἔδρισκε ὅτι ἡ «φάρσα» δὲν ἔπερνε τέλος κι' ἀρχισε νὰ ἀνυπομονεῖ. Ἀλλὰ μιά φορὰ πὺς ἦταν καλοπληρωμένος, δὲν ἔκαμε θόρυβο, ἀλλὰ περίμενε κι' αὐτὸς ὅπως κι' οἱ ἄλλοι.

Πέρασε κι' ἡ νύχτα χωρὶς ἡ μὴς Μίλδρεδ νὰ σκεφθεῖ νὰ πάει τὴ Νταίτζη στυὸς γονεῖς τῆς. Ἦξερε πὺς γι' αὐτὴν μόνο ἕνα μέρος ἦταν σίγουρο: Ὁ Πύργος. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μὴν ξέρει κανένας τὸ καταφύγιό τῆς. Γιατὶ ἂν τὸ μάθαινε ὁ λόρδος Στάρλυ, μήπως δὲν ἦ-

ταν ἐκανὸς νὰ τὴ βγάλει ἀπὸ κεῖ μέσα ἢ καὶ νὰ τὴ θάψει ἐκεῖ γιὰ πάντα, ἂν ἤθελε;

Κάπου κάπου, ἡ μὴς Μίλδρεδ ἔριχνε μιά ματιά στὸ δρόμο. Τῆς φάνηκε περιέργω, πὺς εἶδε τὸ μικρὸ κάπνοδοχοκαθαριστὴ νὰ στέκεται ἀντίκρυ στὸ σπίτι τῆς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὄς τὸ βράδυ. Τὶ εὐχῆ, τὰ παιδικὰ δὲν ἔχουν τὴσὴ ὑπομονή!

Μὰ ἡ κενηστῆρα ἦταν πεισματάρη. Ἄν ὁ μικρὸς ἤθελε νὰ κάνει τὸν κατάσκοπο, αὐτὴ θὰ τοῦ τὰ χαλοῦσε τὰ σχέδια!

Ἐθῶς μὸλις ἔφυγαν τὰ κορίτσια, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα, διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα, ὕστερα κάθισε καὶ δεῖπνε με τὴ Νταίτζη καὶ σὲ λίγο τὸ εἰρηνικὸ σπιτάκι ἦταν βυθουμένο σὲ βαθύτατη σιωπή.

Ὁ μορτάκος ἀπελπίστηκε πιά κι' ἄλλωστε τὰ μάτια του ἔκλειναν ἀπὸ τὴ νύστα. Πῆγε λοιπὸν κι' ἔκαμε τὴν ἀναφορά του στὸν ἀρχηγό του κι' ὁ Τζέκιν τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθεῖ. Λογάριαζε νὰ φυλάξει βάρδια μόνος του ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁ μικρὸς κοιμήθηκε με τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ «φάρσα» θὰ περνε τέλος τὴν ἐπομένη κι' ἀνεῖρευτηκε πὺς ἔφυγε στὴ σούβλα τὸ μοχθηρὸ σκυλλάκι τῆς μὴς Μίλδρεδ.

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ σκυλλάκι αὐτὸ φύλαγε πιστὰ τὴν πόρτα, ὅπου τὸ εἶχε βάλει ἡ κυρά του. Ἦξερε πὺς ἡ πόρτα τησῆταν γερὴ κι' ὁ Τζέκιν δὲ μποροῦσε νὰ τὴ σπάσει χωρὶς νὰ γίνε θόρυβος καὶ σούσουρα στὴ γειτονιά.

Ἀληθινὰ, ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχᾶ, χωρὶς ὁ πιστὸς σκυλλὸς ν' ἀνησυχῆσει ἀπὸ κανέναν ὀσιποτὸ θόρυβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' Ἡμέρα δμῖχλης

Τ' ἄλλο πρῶτ', τὸ Δουδῖνο ξύπτησε τυλιγμένο σὲ πυκνὸτατὴ δμῖχλη.

Ὅποιος δὲν ἔχει ἰδεῖ τὶς δμῖχλες τοῦ Δουδῖνου, δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὶς φαντασθεῖ. Δὲ διακρίνει κανεὶς τριγύρω του τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα παχὺ γκριζὸ πέπλο ὅπου κάθε τόσο ξεχωρίζε ὡς ἀκαθόριστὴ σικὰ ἡ οἰουέττα ἐνὸς ἀνθρώπου, μὴς ἀμαζας ἢ ἐνὸς σπιτιοῦ.

Οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου ἐρχονται ἐξασθενημένοι μέσα ἀπ' τὴν δμῖχλη γιὰτὶ ὁ ἦχος δύσκολα διασχίζει τὸ παχὺ κι' ὕγρὸ στρώμα τῆς.

Τὰ καταστήματα ἔχουν ἀναμμένα τὰ φῶτα μὲρα μεσημέρι, τὰ φανάρια στυὸς δρόμους ἀνέβουν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς τ' ἀπόγευμα καὶ οἱ «ἀλινὴ μπόθες» δηλαδὴ παιδιὰ με μεγάλα φανάρια ὀδηγοῦν τοὺς διαβάτες, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸ δρόμο τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ἀδλῆς μάλιστα κι' ὁ Κουστάρ κουράστηκαν τόσο, ὥστε ὁ Γόρδων ἀναγκάστηκε σὲ λίγο νὰ τοὺς φορτώσῃ κι' αὐτοὺς στὰμάξι.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ἀκούσθηκαν φωνές τοῦ Κρός καὶ τοῦ Οὐδὲπ πὺς πήγαιναν μπρᾶστα. Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κι' εἶδαν ἕνα μεγάλο ζῶο πὺς ὁ Δόνιφαν τὸ ἐγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἵπποπόταμος. Ἀλλὰ πρὶν τὸν πυροβολήσουν, χῶθηκε πάλι στὸν πυκνὸ βόρβορο ἐνὸς βάλτου.

Οἱ μικροὶ φοβήθηκαν καὶ μόνο πὺς εἶδαν τὸ χοντρὸ κι' ἀσχημο ἐκείνο ζῶο.

— Μὰ γιὰτὶ τὸ λένε ἵπποπόταμο, ἀφοῦ δὲν μοιάζει καθόλου με ἵππο; ρώτησε ὁ Κουστάρ.

— Ἐχει πολὺ δίκιο ὁ Κουστάρ! εἶπε ὁ Σέρβης. Καλύτερα νὰ τὸν ὀνόμαζαν χοιροπόταμο. Γιατὶ με γουρούνη μοιάζει περισσότερο. Κατὰ τὶς δέκα, ἔφθασαν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν στήσει τὴ σκηνή, τότε πὺς κοιμάτιασαν τὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ φαινόταν ἡ ἀκτὴ. Καμμιά ἑκατοστὴ φώκες κηρύδισαν ἀνάμεσα στυὸς ὑφάλους, ἄλλες ἠλιάζονταν ξαπλωμένες κι' ἄλλες ἐπαιζαν στυὸν ἄμμο.

Ἡ θάλασσα ἦταν γαλῆνια. Τὰ παιδιὰ γευμάτιασαν στυὸ πόδι, ἔπειτα οἱ μεγάλοι ἐτοιμάστηκαν νὰ κυνηγήσουν φώκες. Οἱ μικροὶ θάμειναν στυὸ σταθμὸ με τὸ Μόκο πὺς ἐπιφορτίστηκε νὰ τοὺς φυλάξῃ, καθὼς καὶ τοὺς δυὸ γουαναχούς, πὺς ἔβασκαν ἡσυχᾶ κάτω ἀπ' τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ δάσους.

Οἱ κυνηγοί, με τὰ τουφέκια τους ἢ τὰ περιστροφὰ τους, σχημάτιασαν κύκλο ὀδύγυρα στυὸς φώκες καί, μὸλις ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα, πυροβόλησαν ὅλοι μαζί.

Ὅσες φώκες δὲν ἐσκοτώθηκαν ἢ δὲν πληγώθηκαν, ἔγιναν ἀφαντες στυὸ νερό. Στυὸν τόπο ἔμειναν καμμιά εἰκοσαριά σκοτωμένες ἢ πληγωμένες. Ἀρα τὸ κυνήγι ἐπέτυχε.

Ἐπὶστερα οἱ κυνηγοὶ κουβέλησαν τὶς φώκες στυὸ σταθμὸ, ὅπου ὁ Μόκος εἶχε ἐτοιμάσει ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ λίπος. Εἶχε στήσει δηλαδὴ σὲ δυὸ μεγάλες πέτρες ἕνα καζάνι, γεμάτο νερό ἀπ' τὸ ποτάμι, κι' εἶχε ἀνάψει φωτιά γιὰ νὰ τὸ βράσῃ. Κοιμάτιασε ὕστερα τὶς φώκες, ἔριξε τὰ κομμάτια στυὸ κα-

ζάνι, καὶ σὲ λίγην ὥρα τὸ λίπος ἔπλεε ἐπάνω ἀπ' τὸ βραστὸ νερό. Τὸ λίπος αὐτὸ τὸ μάζευαν λίγο - λίγο με τὶς κουτάλες κι' ἔτσι σὲ δυὸ ἡμέρες γέμισαν τὰ ἔξη βαρέλια. Τοὺς ἔφθανε νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα.

* * * Ἐπλησίασαν Χριστοῦγεννα κι' ὁ Γόρδων ἀποφάσισε νὰ τὰ γιορτάσουν ὅσο τὸ δυνατό λαμπρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα, ὡς ἀνάμνηση τῆς μακρινῆς Πατρίδας καὶ σὰ χαιρετισμὸ στυὸς ἀποθῶες οἰκογένειες. Ἀναγγέλθηκε λοιπὸν ὅτι στυὸ

«Ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των...»

25 καὶ 26 τοῦ μηνὸς κάθε ἐργασία θὰ σταματοῦσε γιὰ τὴ γιορτὴ, καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθεῖ με πόση συγκίνηση ἀκούσαν τὰ παιδιὰ αὐτὴ τὴν ἀγγελία. Τὸ πρῶτ' τῆς μεγάλῆς ἡμέρας, χαίρετῆσε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μιά κανονικά. Ἡ σπηλιὰ εἶχε στολισθῆ ἀπέξω μ' ὄλες τὶς σημαῖες τοῦ πλοίου καὶ τὰ παιδιὰ ἔδωκαν τὰ καλύτερα τους φαρέματα. Ἐγινε ἡ προσευχὴ, πὺς ὕπηρχε στυὸ πρόγραμμα πρῶτῃ, ἔγινε καὶ μιά δέηση στυὸν τάφο τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ, κι' ἔπειτα τὰ παιδιὰ ἐπαιζαν, ἔτρεξαν, πήδησαν, διασκέδασαν, ὥστουτου δεύτερη κανονιὰ ἀνήγγειλε τὸ χριστουγενιάτικο

γεῖμα, πὺς ἀπὸ ἡμέρες τὸ ἐτοίμαζαν ὁ Μόκος καὶ ὁ Σέρβης.

Οἱ μικροὶ πρῶτα - πρῶτα ἔτρεξαν νὰ πάρουν θέση στυὸ τραπέζι, πὺς ἦταν στρωμένο μ' ἕνα λευκὸτατο τραπεζομάντηλο. Στὴ μέση, σὲ μιά γάστρα, εἶχαν βάλῃ τὸ χριστουγεννιάτικο Δέντρο, στολισμένο με μικρὲς σημαῖες καὶ με λουλουδιὰ. Λουλουδιὰ ἐπίσης ἐστόλιζαν τὸ τραπέζι παντοῦ, κι' αὐτὸς ὁ διάκοσμος ἔδειχνε ἀκόμα ὠραιότερα κι' ὀρεκτικώτερα τὰ διάφορα φαγητὰ, πὺς ἦταν πραγματικῶς ποικιλία κι' ἐλκυστὰ.

Γιατὶ κ' ἡ ἀποθήκη εἶχε ὅλα τὰγαθὰ τῆς γῆς κι' οἱ μάγειροι εἶχαν βάλει ὅλη τους τὴν τέχνη. Περιττὸ νὰ ποῦμε με πόση ὄρεξη καὶ χαρὰ ἔφαγαν κι' ἤπιαν ὄλοι. Ἀκόμα κι' ὁ Ζὰκ φάνηκε εὐδιάθετος στυὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Στυὸ τέλος ἔκαμαν προπόσεις κι' εὐχῆς. Εὐχῆθηκαν προπάντων νὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα στὴν πατρίδα τους καὶ νὰ ξαναἰδοῦν τοὺς δικούς των πὺς τὴν ἴδια ὥρα θάκαιαν Χριστοῦγεννα θλιβερά. Κατόπι ἤπιαν στὴν ὕγεια τοῦ Γόρδων πὺς ἔκανε τόσο καλὰ τὸ χρέος του ὡς ἀρχηγός, καὶ στὴν ὕγεια τοῦ Μπριάν πὺς τόσο ἀγαποῦσε καὶ πρόσεχε τοὺς μικροὺς.

Ἡ πρόποση αὐτὴ ὕπερ τοῦ Μπριάν προκάλεσε μεγάλο ἐνθουσιασμὸ. Μόνο ὁ Δόνιφαν ἔμεινε ἀσυγκίνητος. Ἡ ἔχθρα αὐτὴ βλέπετε, ἦταν πάντα ἕνα σύννεφο στὴ ζωὴ τῆς ἀπατικίας, εἰς τὴν καθημερινὴ καὶ τὴ γιορτανή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. Μιά πρόταση τοῦ Μπριάν. — Ταξίδι τοῦ Μπριάν, τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Μόκου στὴν Λίμνη. — Τὸ λιμανιὰ — Μπριάν καὶ Ζὰκ. — Γυρισμός.

Τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρῆ, στυὸ κλίμα ἐκείνο, ἦταν πιά θέρος. Ἦταν ὁμιος καὶ καιρὸς νὰ θυμηθοῦν τὸν χειμῶνα καὶ νὰ

φροντίσουν ὥστε νὰ μὴ τοὺς προλάβῃ ἀπροετομαστούς. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ κόδουν καὶ νὰ ποθηθῆσαν ἔξω, νὰ ἐπιδιορθώσουν καὶ νὰ φράξουν παντοῦ τὸ ζωοτροφεῖο. Καθεμέρα ἐπιθεωροῦσαν τὶς παγίδες, τοὺς λάκκους, τὰ δίχτυα καὶ πάντα κάτι ἔβρισκαν. Ἐτρωγαν φρέσκο κρέας ὅσο ἤθελα, καὶ ὅσο ἔμενε τὸ ἔκαναν καπνιστὸ καὶ τὸ φύλαγαν.

Ἦταν ἀνάγκη, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας, νὰ γίνῃ καὶ μ' ἄλλη ἔρευνα στυὸ ἀνατολικὰ τῆς λίμνης, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὑπῆρχαν κι' ἐκεῖ δάση, ἀμμόλοφοι, ἔλη, κι' ἂν μποροῦσαν νὰ βροῦν πράγματα χρήσιμα. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

14 Νοεμβρίου 192*
Κάθομαι στο παρόθυμο και βλέπω στο δρόμο. Οι διαβάτες είναι πολλοί, τα φώτα πολλά. Κι' όμως αισθάνομαι στην ψυχή μου κάτι βαρύ, που σκορπίζει σ' όλο το είναι μου μία μελαγχολία...

Οι σκιές των αυτοκινήτων και οι χαμπάνες των τράμ με εκνευρίζουν.

... Θυμάμαι την πατρίδα... τί όμορφη που παρουσιάζεται στα μάτια μου!... Πράγματα που ποτέ δεν τους είχα δώσει ξαιρετική προσοχή, μία πόση λαχτάρα τα θυμόμουν! Περιέργο, γιατί; Ένας κομμάτι έλιζε, γυρμάς απ' τα χρόνια στον ξεροχικό δρόμο... ένα σκυλί που αλιχτοδός έβαζε απ' το κερσβεό... το σημάδι π' άφησε ένα βαρελότο στον τοίχο του κήπου μας... Κι' άλλες εικόνες άπειρες...

Κι' η Αθήνα; Πού με τόσες χρυσές ανταύγειες την είχα στη φαντασία μου στεφανώσει; Πού με τόση λαχτάρα περίμενα σαν ένα θαύμα να την αντικρίσω; Με τί αισθήματα γέμισε την ψυχή μου;

... Κι' ο νους μου πηγαίνει χρόνια πολλά πίσω. Όταν, μικρό κοριτσάκι τότε, έμενα με τη γιαγιά μου...

Την ίδια ώρα, την ίδια εποχή σαν τώρα...

Όταν ο ήλιος έδινε και το σκοτάδι άπλωνόταν σιγά-σιγά πυκνότερο, καθόμουν κοντά στη γιαγιά, στέν καναπέ' κι' όσο σκοτεινιάζε στή μεγάλη άπραντη τραπέζια του ξεροχικού σπιτιού έβω σριγγόμουν κοντά της... Τό κεφάλι μου άκουμπούσε στο ζεστό χοντρό σάλι της, και τί ζέση του την ένοιωθα βαθιά μέσ' στην ψυχή μου.

Η άπεναντι καινοδόχος φανόταν σαν ένας μαύρος όγκος στο σκοτεινό φόντο τ' ουρανού, κι' η ξαναμένη παιδική μου φαντασία τότες παρυστανα σαν κάποιο τέρας φανταστικό, σαν κάποιο θηρίο, που βγήκε μία στιγμή από κάποιο παρκαμύθι να με τροβερσίση.

Οι σκιές στην κάμαρα πληθύναν κι' έπαιρναν μορφές ήρωών από καλές Βενετσιάνικες ιστορίες που ή πλοκή τους στερεφόνταν ανάμεσα σε σκοτεινά κανάλια, κατάμαυρες γόντολες και μουντά μυστηριώδη «παλάτια», που τόσο μου άρεσαν να μου διηγηθεί ο παππούς...

Δεν φοβόμουν όμως, αίσθανόμουν εκεί κοντά στή γιαγιά, σαν να προστατευόμουν από μία ύπερφυσική δύναμη.

Ύστερα, έμα τό σκοτάδι πληθύναι πόρα πολύ, και οι σκιές στην κάμαρα γίνονταν πιο φοβερές, ζητούσα σιγά, για να μην ταράξω τίς σκέψεις της γιαγιάς, τό χέρι της... Θεέ μου, κι' μα-

λακό, και τί ζεστό χέρι... Άκουμπούσα τό κεφάλι μου πύ άναπαυτικά, έκλεινα τα μάτια μου... Όταν έφερναν τί λάμπα, έβλεπα μία γλυκιά γνώριμη φωνή:

— Νούλα μου, άποκοιμήθηκες; Η γοητεία τελείωνε...

Τώρα εξακολουθώ να βλέπω τό κλήθος να περνάει πολυθρόνο και πολυάσχολο, και ή νοσταλγία εξακολουθεί μέσα μου πύ ζωηρή.

— Καίμενη Λευκάδα!

Γανή

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Έλεγε μία φορά ένας καπός σ' ένα χωρικό, πώς ήταν κολλήδύσκολο να κάνει κανείς προσευχή χωρίς να έχη πού και πού καμιά άφηρημάδα. Του λέει λοιπόν ο χωρικός:

— Έγώ μπορώ.

— Προσπάθησε, του λέει ο παπάς. Θα σου χαρίσω ένα άλογο άν μου πής τό «Πάτερ ήμών» χωρίς καμιά άφηρημάδα.

— Πολύ καλά, άπάντησε ο χωρικός.

Κι' άρχισε την προσευχή. Έκλεισε μάτια και τό μάτια του για να προσέχη καλύτερα.

Άξαφνα όμως, στή μέση της προσευχής, σταματά.

— Θα μου δώσης και τί σέλλα; ρωτά τον παπά.

— Ούτε τό άλογο, ούτε τί σέλλα, γιατί σκεπτόσουν τό δόρο κι' όχι τά λόγια της προσευχής; σου! άποκρίθηκε ο παπάς. Δεν σου είπα πώς είναι πολύ δύσκολο;...

Καίγλια

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Γ... 8 Ιουνίου.

Άγα τημέρη μου Άννα, Μου γράφεις πώς θα περνάω καλά εδώ στο χωριό. Μα δεν ξερείς τί θα πεί να είσαι μόνη σ' ένα χωριό, δηλαδή μόνη με τό μαμαρά, τί μαμαρά και την πιο μικρή αδελφή.

Όλη τί μέρα κάθουμαι μέσα. Ο μαμαράς μου λέει να βγαίνω, μα δεν τό καταφέρνει με κανένα τρόπο.

Η μαμαρά μου λέει πώς θα μου χιλιάσω απ' τό να κάθουμαι δλο μέσα.

Δεν άκούω κανένα.

— Τί να κάνω, να βγω;

Η μαμαρά δεν περπατά πολύ, ό μαμαράς είναι στο έργοστάσιο να βγώ μόνη με τί Λέτη; βαριέμαι. Κι' έπειτα είναι κι' ένας άλλος λόγος που δέ βγαίνω. Οι χωριάτες μάς κοιτάζουν σαν να μαςτε φαινόμενα κι' έγώ δεν μπορώ να υποφέρω τό βλέμματά τους; κολημένα πάνω μου. Θα μου πής;

— Μα, καίμενη, τους χωριάτες θα ντραπής;

— Ναί, αγαπητή μου, τους ντραπούμε άπως θα ντραπούμουνά και κάθε άλλον σαν θα με κοιτάξω απ' αυτό τό βλέμμα.

Κάθουμαι λοιπόν μέσα και διαβάζω τά ξαναδιαβασμένα βιβλία και περιμένο πώς και πώς νάρθή ή ώρα που θα φύγουμε απ' αυτόν τό βρωμότοπο.

4 Ιουνίου.

Χθές σ' άφησα γιατί πήγαμε περπάτο με την Έλλη. Θα παραξενευτής βέβαια που πήγα περπάτο και θα ρωτήσης πού είσαι ή Έλλη.

Μήν είσαι τόσο άτυπόμνη, σιγά-σιγά θύ σου τό έξηγησω όλα. Άφησα χθές τό γραμμα σου κοιμένο, γιατί χτύπησε ή πόρτα και ήρθε ένα κορίτσι καλοντυμένο που άμέσως καταλάβαινες πώς δεν ήταν απ' τό χωριό.

Μάς χαίρετης και μάς είπε πώς σκεπδή ήταν κι' έκείνη μόνη εδώ, δεν ήξερε τί να κάνει κι' ήθελε να γνωριστούμε. Δεν ξερω από ποιόν έμαθε πώς είμαστε εδώ, άλλωστε δεν μ' ενδιαφέρει αυτό, γι' αυτό και δεν τί ρωτήσω. Μάς είπε πώς ήταν δυό-τρεις μέρες που είχε έρθει κι' ήταν ή κόρη του διοικητή της Γ...

Η αδελφή μου κι' έγώ πετούσαμε απ' τί χαρά μας και ξεσηκώσαμε την ίδια ώρα για περπάτο.

Σε μία στιγμή γενήκαμε καλές φίλες με την Έλλη και πήγαμε τό μεγάλο δρόμο του χωριού. Παρατήρησα κι' ένα άλλο που μ' έκανε να χαρώ. Οι χωριάτες δεν μάς κοιτάζαν τώρα τόσο πολύ γιατί μάς είχαν συνειδηθεί.

Σάν περπατούσαμε άρκετά στο μεγάλο δρόμο, στήσαμε άριστερά μέσα στα χωράφια για να κόψουμε έρείκια και καισιά. Άρχισαμε λοιπόν να ρίχνουμε πέτρες στα καισιά που κέρφταν χάμω βροχή.

Άφου φάγαμε μία πολλά γεμισα και την ποδιά της ή Λέτη.

Και πήγαμε ξανά τό μεγάλο δρόμο.

Είδαμε μπροστά ένα κάρο που τρέχε τρέχαμα νάνεβουμε. Ο άμαξάς μάς άφησε, τό κάρο όμως ήταν γεμάτο με άμπελόφυλλα και ξερούς, είναι γυριστά-γυριστά κι' όταν κάσιες πάνω τους πορείς πολύ, αλλά δεν μάς ένοιαζε.

Η Έλλη κι' έγώ είχαμε άνεβει ή Λέτη που είχε την ποδιά της γεμάτη δεν μπορούσε νάνεβει και κάμποσο δρόμο έτρεχε από πίσω.

Ύστερα ο άμαξάς σταμάτησε κι' άνέβηκα.

Σά φτάσαμε στο χωριό κατεβήκαμε και πήγαμε σπίτι. Τά καισιά είχαν ζουλιχτεί κι' ή ποδιά της Λέτης γίνηκε χάλια. Της είπα να τί βγάλη και τί βούτηξα σε μία λεκάνη με κρύο νερό. Έβαλε άλλη ποδιά, κι' έπειδή ήταν ναρξί άκομα, ξεσηκώσαμε να πάμε απ' την άντίθετη μεριά που πήγαμε πριν, απ' τους Μούλους.

Από δω κι' από κεί ο δρόμος είχε δέντρα διάφορα και πιο μέσα είχε έρεικίες' ένα περπατούσαμε, τρώγαμε, μιλούσαμε και περνούσαμε τά χαντάκια.

Σά νύχτωσε γυρίσαμε στα σπίτι μας άφου συμφωνήσαμε να πάμε και άξιο περπάτο.

Τώρα πόσο άλλαξαν τά πράματα! Δεν είμαι πιά άπελπισμένη και παρακαλώ να μήν έρθη ποτέ ή μέρα που θα φύγουμε απ' αυτό τον έβλοημένο τόπο. Σε φίλω πολύ-πολύ...

Δάγγη

Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΚΙ' Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ

Ένας Άμερικανός πήγε κάποτε στην Ιταλία και πήρε έναν οδηγό για να του δείξη τά διάφορα περίφημα πράγματα της χώρας.

Ο οδηγός του έδειχνε άρχαιότητες, του έδειχνε τά διάφορα όφρα και περιέργα μέρη, αλλά δεν μπορούσε να τον ευχαριστήσει, γιατί πάντοτε έλεγε ο Άμερικανός ότι στην πατρίδα του είχαν άκ'όλα και καλύτερα.

Μία μέρα λοιπόν ο οδηγός, φουρκισμένος, τον πάει στο Βεζούβιο, με την βεβαιότητα ότι θα τον ξεπληττε.

Ο Άμερικανός, άφου κοίταξε τό ήφαίστειο επ' άρκετή ώρα, γυρίζει στον οδηγό και του λέει άπαθέστατα:

— Έμεις στο πατρίδα τό νεκρό μας, έχει καταρράκτη Νιαγάρα, που μπορεί να σβύση Βεζούβιο σε πέντε μινούτα!

(Έκ του Άγγλου)

Σαρδανάπαλος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμαρά, με φώναξε: — Ίμω γιατί, Αιλή, βγάλες τά δόντια της κούκλας σου;

Η Αιλή: — Μα για να τά βάλω στο ποτήρι, όπως τά βάζει κάθε βράδυ κι' ή γιαγιά.

Σοφία Σκαματιάδου

— Λοιπόν, Έξάδελφε του Διαβόλου, πώς ηγαλίνεις στο σχολείο; Είμαι από τους πρώτους;

— Πώς; Είμαι έξηκοστός...

Αντ. Δ. Δούκας

(Γεγονός)

Η μαμαρά: — Γιατί, Γεώργιο, φωνάζεις πάλι ή γάτα; μήπως της τράβηξες την ουρά;

Ο Γεώργιος: — Τί λέω, μαμαρά! Ξερούς, πολύ καλά πώς δεν την άγγίζω τί γάτα σε τά χέρια μου.

— Τότε γιατί φωνάζεις;

— Νέ, μία κλωτσιά της έδωσα.

Πορφυρογέννητη

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώσουν έμέσως την έναν τον διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας, άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταμίας. Άλλως δεν εύνθωνίμεθα διά την απόλειαν των φυλλαδίων των.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνακοίνωσις της συνδρομής του.

ΑΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Αθήνα, 42 δόξ. Εδρεπίδου την 11 Σεπτεμβρίου 1928.

ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΔΥΟ

Καθώ; βλέπετε σ'ήν πρώτη σελίδα, τό σημερινό φυλλάδιο έχει δύο αριθμούς και δύο ημερομηνίες. Μα άλλους λόγους, τό παραμένο Σεβέστο, 8 Σεπτεμβρίου, δεν μπορεί να βγάλω φυλλάδιο, εξαιτίας του Δαχκίου, που είχε κρεατιμίνους τυπογράφους; μου, συνεργάτες; μου, βπαλλήλους; του γραφείου μου, άκόμη και τον κ. Βενόπουλο. Κι' έπειδή δύο φυλλάδια σε μία έβδομάδα θέταν άδύνατο πάλι να βρω ή άποφάσιζα να διακοπώσω αυτό τό φυλλάδιο της 8 Σεπτεμβρίου, τό 42, και να έλθω άμέσως στο 42 της 15. Έτσι είμαι τουλάχιστο ένημέρη, βγαίνω στην ήμερα που. Όσο για τίς 8 σελίδες που σε είπαμε σήμερα, έννοια σας και θάνακλήρωσθον. Άμα, με τό καλό, γίνουσι καλά όλοι, με έκδόσασ δύο φυλλάδια δωδεκάσελιδα Κι' έτσι ο τόπος βήχη τίς σελίδες του σπαστές. Όταν είναι βγαία, βλέπετε, όλα διορθώνονται. Κι' να δώτη ο Θεός...

Μιχ. Α. Στασινοπούλος

Πραγματικώς, τό πικαίο αυτό άίνιγμα του Ραγκιζή είναι πύ κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφηκε ή διασκευήθηκε από μεγάλους ή μικρούς άίνιγματογράφους. Γι' αυτό έζησε τό κόπο να τό ιδωθώ κι' εγώ με τό δόκληρα.

Αούλη Δωδεκάνησος, πολύ ενδιαφέροντα αυτά που γράφεις για τί μολοστρα και λυπομια που τά λαδώνουν τόσο άργά. Έλπίζω να μήν κάμη; πάλι έννια μήνες να μού γράψης. Σου έστειλα τό βραδείο σου και σου έχρημυ κι' έλλχ...

ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Από τον άγαπητό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Στασινοπούλο έλαχ τό άκόλουθο γράμμα:

«Αίθετα σ'ήν Αθηναϊκή Έπιστολή του κ. Φιζιδανος με τον τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' είδε τά διάφορα διηγήματα από την βλή άποφάσιζα να περπατήσω περιδοχών. Άκούσαμε σ' άλλη, είδα κι' ένα άίνιγμα που άρχίζει: «ΕΙΜΙ μέσα εις την Ρώμην και σ' αρχώνος εις την Κών. Βέβαια, όπως είπ' εκεί, δεν άξίζει τίποτα. Άλλά κατά σήματα, έχω ιδεί τό ίδιο άίνιγμα, άρτιο και όρατο σε μία κελιά συλλογής του Μιχ. Κωνσταντινίδη με τον τίτλο «Νεοελληνικά». Είναι από τά όφραότερα άίνιγματα που είδαχσα και όφελεται στον κ. Ν. Ραγκιζή. Για παράρητα, σε τό άντιγράφω έλάκωρο»

Είμαι μέσα εις την Ρώμην, και συγχρόνως εις την Κών Διατρέβω εις Μωρεάν, την Ρωσσάαν κατοικών. Είς τό δώμα σου συνάξω, εις τον οίκον σου ποτέ. Είς τον τράχηλον δεμένον με κρατούν οι πωληται.

Έγώ άφουκον μόν είμαι και χωρίς άναγκοήν, Όμως είμαι άναγκασίον εις έκαστον την ζωήν. Ζώ μακαράν από τά δάση, πλην με ζώα κατοικώ. Είς την γήν ποτέ δεν είμαι πλην β' άνθρώπων συνοικώ. Όπου ή πτωχός ή γέρον άδιστάκως προχωώ.

Αν δε πλούσιος ή νέος

παρευθύς άναχωρώ. Είς τον κόμον δέν μ' εύρίσκείς όσον και άν στοχασθής, Πλην άν είναι φώς με βλέπεις εις τό μέσον παρευθύς. Είς τό κωνοπος τό σώμα εύρυχώρος είσχωρώ, ένθ είμαι τόσοσόν μέγα όστε ούδ' εις τό πών χωρώ. Τι, άκόμη δέν μ' εύρίσκείς; τί, άκόμη άπορείς;

Είς τό σρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον ειμφορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώσασ σε κινώ;

Είς την γλώσσαν σου επάνω αίνωνίως τριγυρνώ.

(Τό γραμμα ο.)

Όσο οι μικροί περιποκογράφου είναι συγχρόνως και κακοδικασκοσται. Έτσι αδ' ο είναι τό χερκνηριστικότερον από την βλή τους.

Μιχ. Α. Στασινοπούλος

Πραγματικώς, τό πικαίο αυτό άίνιγμα του Ραγκιζή είναι πύ κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφηκε ή διασκευήθηκε από μεγάλους ή μικρούς άίνιγματογράφους. Γι' αυτό έζησε τό κόπο να τό ιδωθώ κι' εγώ με τό δόκληρα.

Αούλη Δωδεκάνησος, πολύ ενδιαφέροντα αυτά που γράφεις για τί μολοστρα και λυπομια που τά λαδώνουν τόσο άργά. Έλπίζω να μήν κάμη; πάλι έννια μήνες να μού γράψης. Σου έστειλα τό βραδείο σου και σου έχρημυ κι' έλλχ...

ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Από τον άγαπητό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Στασινοπούλο έλαχ τό άκόλουθο γράμμα:

«Αίθετα σ'ήν Αθηναϊκή Έπιστολή του κ. Φιζιδανος με τον τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' είδε τά διάφορα διηγήματα από την βλή άποφάσιζα να περπατήσω περιδοχών. Άκούσαμε σ' άλλη, είδα κι' ένα άίνιγμα που άρχίζει: «ΕΙΜΙ μέσα εις την Ρώμην και σ' αρχώνος εις την Κών. Βέβαια, όπως είπ' εκεί, δεν άξίζει τίποτα. Άλλά κατά σήματα, έχω ιδεί τό ίδιο άίνιγμα, άρτιο και όρατο σε μία κελιά συλλογής του Μιχ. Κωνσταντινίδη με τον τίτλο «Νεοελληνικά». Είναι από τά όφραότερα άίνιγματα που είδαχσα και όφελεται στον κ. Ν. Ραγκιζή. Για παράρητα, σε τό άντιγράφω έλάκωρο»

Είμαι μέσα εις την Ρώμην, και συγχρόνως εις την Κών Διατρέβω εις Μωρεάν, την Ρωσσάαν κατοικών. Είς τό δώμα σου συνάξω, εις τον οίκον σου ποτέ. Είς τον τράχηλον δεμένον με κρατούν οι πωληται.

Έγώ άφουκον μόν είμαι και χωρίς άναγκοήν, Όμως είμαι άναγκασίον εις έκαστον την ζωήν. Ζώ μακαράν από τά δάση, πλην με ζώα κατοικώ. Είς την γήν ποτέ δεν είμαι πλην β' άνθρώπων συνοικώ. Όπου ή πτωχός ή γέρον άδιστάκως προχωώ.

Αν δε πλούσιος ή νέος

παρευθύς άναχωρώ. Είς τον κόμον δέν μ' εύρίσκείς όσον και άν στοχασθής, Πλην άν είναι φώς με βλέπεις εις τό μέσον παρευθύς. Είς τό κωνοπος τό σώμα εύρυχώρος είσχωρώ, ένθ είμαι τόσοσόν μέγα όστε ούδ' εις τό πών χωρώ. Τι, άκόμη δέν μ' εύρίσκείς; τί, άκόμη άπορείς;

Είς τό σρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον ειμφορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώσασ σε κινώ;

Είς την γλώσσαν σου επάνω αίνωνίως τριγυρνώ.

(Τό γραμμα ο.)

Όσο οι μικροί περιποκογράφου είναι συγχρόνως και κακοδικασκοσται. Έτσι αδ' ο είναι τό χερκνηριστικότερον από την βλή τους.

Μιχ. Α. Στασινοπούλος

Πραγματικώς, τό πικαίο αυτό άίνιγμα του Ραγκιζή είναι πύ κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφηκε ή διασκευήθηκε από μεγάλους ή μικρούς άίνιγματογράφους. Γι' αυτό έζησε τό κόπο να τό ιδωθώ κι' εγώ με τό δόκληρα.

Αούλη Δωδεκάνησος, πολύ ενδιαφέροντα αυτά που γράφεις για τί μολοστρα και λυπομια που τά λαδώνουν τόσο άργά. Έλπίζω να μήν κάμη; πάλι έννια μήνες να μού γράψης. Σου έστειλα τό βραδείο σου και σου έχρημυ κι' έλλχ...

ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Από τον άγαπητό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Στασινοπούλο έλαχ τό άκόλουθο γράμμα:

«Αίθετα σ'ήν Αθηναϊκή Έπιστολή του κ. Φιζιδανος με τον τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' είδε τά διάφορα διηγήματα από την βλή άποφάσιζα να περπατήσω περιδοχών. Άκούσαμε σ' άλλη, είδα κι' ένα άίνιγμα που άρχίζει: «ΕΙΜΙ μέσα εις την Ρώμην και σ' αρχώνος εις την Κών. Βέβαια, όπως είπ' εκεί, δεν άξίζει τίποτα. Άλλά κατά σήματα, έχω ιδεί τό ίδιο άίνιγμα, άρτιο και όρατο σε μία κελιά συλλογής του Μιχ. Κωνσταντινίδη με τον τίτλο «Νεοελληνικά». Είναι από τά όφραότερα άίνιγματα που είδαχσα και όφελεται στον κ. Ν. Ραγκιζή. Για παράρητα, σε τό άντιγράφω έλάκωρο»

Είμαι μέσα εις την Ρώμην, και συγχρόνως εις την Κών Διατρέβω εις Μωρεάν, την Ρωσσάαν κατοικών. Είς τό δώμα σου συνάξω, εις τον οίκον σου ποτέ. Είς τον τράχηλον δεμένον με κρατούν οι πωληται.

Έγώ άφουκον μόν είμαι και χωρίς άναγκοήν, Όμως είμαι άναγκασίον εις έκαστον την ζωήν. Ζώ μακαράν από τά δάση, πλην με ζώα κατοικώ. Είς την γήν ποτέ δεν είμαι πλην β' άνθρώπων συνοικώ. Όπου ή πτωχός ή γέρον άδιστάκως προχωώ.

Αν δε πλούσιος ή νέος

παρευθύς άναχωρώ. Είς τον κόμον δέν μ' εύρίσκείς όσον και άν στοχασθής, Πλην άν είναι φώς με βλέπεις εις τό μέσον παρευθύς. Είς τό κωνοπος τό σώμα εύρυχώρος είσχωρώ, ένθ είμαι τόσοσόν μέγα όστε ούδ' εις τό πών χωρώ. Τι, άκόμη δέν μ' εύρίσκείς; τί, άκόμη άπορείς;

Είς τό σρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον ειμφορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώσασ σε κινώ;

Είς την γλώσσαν σου επάνω αίνωνίως τριγυρνώ.

(Τό γραμμα ο.)

Όσο οι μικροί περιποκογράφου είναι συγχρόνως και κακοδικασκοσται. Έτσι αδ' ο είναι τό χερκνηριστικότερον από την βλή τους.

Μιχ. Α. Στασινοπούλος

Πραγματικώς, τό πικαίο αυτό άίνιγμα του Ραγκιζή είναι πύ κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφηκε ή διασκευήθηκε από μεγάλους ή μικρούς άίνιγματογράφους. Γι' αυτό έζησε τό κόπο να τό ιδωθώ κι' εγώ με τό δόκληρα.

Αούλη Δωδεκάνησος, πολύ ενδιαφέροντα αυτά που γράφεις για τί μολοστρα και λυπομια που τά λαδώνουν τόσο άργά. Έλπίζω να μήν κάμη; πάλι έννια μήνες να μού γράψης. Σου έστειλα τό βραδείο σου και σου έχρημυ κι' έλλχ...

ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Από τον άγαπητό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Στασινοπούλο έλαχ τό άκόλουθο γράμμα:

«Αίθετα σ'ήν Αθηναϊκή Έπιστολή του κ. Φιζιδανος με τον τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' είδε τά διάφορα διηγήματα από την βλή άποφάσιζα να περπατήσω περιδοχών. Άκούσαμε σ' άλλη, είδα κι' ένα άίνιγμα που άρχίζει: «ΕΙΜΙ μέσα εις την Ρώμην και σ' αρχώνος εις την Κών. Βέβαια, όπως είπ' εκεί, δεν άξίζει τίποτα. Άλλά κατά σήματα, έχω ιδεί τό ίδιο άίνιγμα, άρτιο και όρατο σε μία κελιά συλλογής του Μιχ. Κωνσταντινίδη με τον τίτλο «Νεοελληνικά». Είναι από τά όφραότερα άίνιγματα που είδαχσα και όφελεται στον κ. Ν. Ραγκιζή. Για παράρητα, σε τό άντιγράφω έλάκωρο»

Είμαι μέσα εις την Ρώμην, και συγχρόνως εις την Κών Διατρέβω εις Μωρεάν, την Ρωσσάαν κατοικών. Είς τό δώμα σου συνάξω, εις τον οίκον σου ποτέ. Είς τον τράχηλον δεμένον με κρατούν οι πωληται.

Έγώ άφουκον μόν είμαι και χωρίς άναγκοήν, Όμως είμαι άναγκασίον εις έκαστον την ζωήν. Ζώ μακαράν από τά δάση, πλην με ζώα κατοικώ. Είς την γήν ποτέ δεν είμαι πλην β' άνθρώπων συνοικώ. Όπου ή πτωχός ή γέρον άδιστάκως προχωώ.

</

